

Pytania prejudycjalne

Czy swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług mogą zostać ograniczone przez krajowy system oparty na udzielaniu ograniczonej ilości koncesji i późniejszych licencji bezpieczeństwa publicznego, który przewiduje m.in.:

- 1) ogólną tendencję ochrony właścicieli koncesji udzielonych we wcześniejszym okresie w ramach przetargu, z którego bezprawnie wykluczono część przedsiębiorców,
- 2) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie uzyskanej pozycji rynkowej (zakaz ustanawiania przez nowych koncesjonariuszy punktów przyjmowania zakładów w określonej odległości od punktów już istniejących),
- 3) określenie przypadków wygaśnięcia koncesji, pośród których występuje przypadek, gdy koncesjonariusz prowadzi, w tym pośrednio, działalność transgraniczną w zakresie gier, podobną do działalności będącej przedmiotem koncesji, z konsekwencją w postaci utraty kaucji o znacznej wysokości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 20 października 2010 r. — Staatssecretaris van Justitie przeciwko M. Singhowi

(Sprawa C-502/10)

(2010/C 346/61)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie

Strona pozwana: M. Singh

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie „formalnie ograniczone zezwolenie na pobyt” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE⁽¹⁾ z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zezwolenie na pobyt na czas określony, które na podstawie prawa niderlandzkiego nie daje perspektyw uzyskania zezwolenia na pobyt na czas nieokreślony, nawet jeżeli zgodnie z prawem niderlandzkim ważność tego zezwolenia na pobyt na czas określony może być przedłużana co do zasady nieograniczoną ilość razy i jeżeli wskutek tego określona grupa osób, przykładowo przywódcy duchowi i nauczyciele religii, zostaje wyłączona z zastosowania tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 20 października 2010 r. — Evroetil AD przeciwko Direktor na Agentsia „Mitnitsi”

(Sprawa C-503/10)

(2010/C 346/62)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Evroetil AD

Strona pozwana: Direktor na Agentsia „Mitnitsi”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że definicja bioetanolu dotyczy produktów takich (obejmując produkty takie) jak będący przedmiotem niniejszej sprawy, który wykazuje następujące cechy i obiektywne właściwości:

— jest wytwarzany z biomasy,

— produkcja następuje za pomocą specjalnej technologii, która jest opisana w sporządzonej przez skarżącą Evroetil AD specyfikacji technicznej dla produkcji bioetanolu i różni się od technologii produkcji alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego według specyfikacji technicznej sporządzonej przez tego samego producenta,

— zawiera więcej niż 98,5 % alkoholu i następujące substancje, które czynią go nieprzeznaczonym do spożycia: alkohole wyższe — 714,49-8 311 mg/dm³; aldehydy — 238,16-411 mg/dm³; estry (etanian etylu) — 1 014-8 929 mg/dm³,

— spełnia wymogi europejskiej normy Pr EN 15376 dla bioetanolu jako paliwa,

— jest przeznaczony do użycia jako paliwo i jako dodatek do benzyny A95 jest faktycznie wykorzystywany jako biopaliwo i sprzedawany na stacjach benzynowych,

— nie jest skażony w specjalnej procedurze skażenia.

- 2) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2003/30 należy dokonywać w ten sposób, że sporny produkt może być zaklasyfikowany jako bioetanol tylko wtedy, gdy jest faktycznie wykorzystywany jako biopaliwo, czy też wystarczy, że jest przeznaczony do użycia jako biopaliwo lub faktycznie nadaje się do użycia jako biopaliwo?

3) Jeżeli na podstawie odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie należy przyjąć, że w przypadku spornego produktu lub jego odpowiedniej części chodzi o bioetanol, to do jakiego kodu nomenklatury scalonej (CN) w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2587/91 z dnia 26 lipca 1991 r. ⁽²⁾ należy zaklasyfikować sporny produkt:

3.1. Czy przepisy rozdziału 22 CN, a konkretnie pozycję 2207 należy interpretować w ten sposób, że obejmują one zaklasyfikowanie produktu bioetanol?

3.2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3.1, czy przy klasyfikowaniu bioetanolu, a konkretnie spornego produktu należy uwzględnić, czy produkt został skażony [na podstawie procedur wymienionych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego ⁽³⁾ lub innych dopuszczalnych procedur]?

3.3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3.2, czy przepisy CN dotyczące pozycji 2207 należy interpretować w ten sposób, że tylko skażony bioetanol należy zaklasyfikować jako objęty kodem CN 2207 20 000?

3.4. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3.3, czy przepisy CN dotyczące pozycji 2207 należy interpretować w ten sposób, że nieskażony bioetanol należy zaklasyfikować jako objęty kodem CN 2207 10 000?

3.5. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3.1 i odpowiedzi przeczącej na pytanie 3.2, do której z dwóch podpozycji — 2207 10 000 czy 2207 20 000 — należy zaklasyfikować sporny produkt?

3.6. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 3.1, czy bioetanol należy zaklasyfikować jako objęty jednym z kodów CN wymienionych w definicji według art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽⁴⁾ i jakim?

4) Jeżeli na podstawie odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie należy przyjąć, że w przypadku spornego produktu lub jego odpowiedniej części nie chodzi o bioetanol, który wykazuje cechy i obiektywne właściwości wymienione w pytaniu pierwszym, to czy należy go zaklasyfikować jako alkohol etylowy w rozumieniu art. 20 ust. 1 tiret pierwsze dyrek-

tywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ⁽⁵⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 123, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 328, s. 50.

⁽³⁾ Dz.U. L 288, s. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 283, s. 51.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 316, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 października 2010 r. — DR i TV2 Danmark A/S przeciwko NCB

(Sprawa C-510/10)

(2010/C 346/63)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: 1) DR

2) TV2 Danmark

Strona pozwana: NCB

Pytania prejudycjalne

1) Czy wyrażenie „przy pomocy własnego sprzętu”, użyte w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾, oraz wyrażenie „w imieniu i na odpowiedzialność [nadawczych] organizacji radiowych i telewizyjnych” użyte w motywie 41 tej samej dyrektywy należy interpretować w kontekście prawa krajowego, czy wspólnotowego?

2) Czy należy przyjąć, że art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE jest mowa o, tak jak przykładowo w duńskiej, angielskiej i francuskiej [i polskiej] wersji tego przepisu, działaniu „w imieniu i na odpowiedzialność [nadawczych] organizacji radiowych i telewizyjnych”, czy też, tak jak przykładowo w niemieckiej wersji tego przepisu, działaniu „w imieniu lub na odpowiedzialność [nadawczych] organizacji radiowych i telewizyjnych”?

3) Zakładając, że wyrażenia, o których mowa w pytaniu 1, należy interpretować w kontekście prawa wspólnotowego, Østre Landsret zwraca się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: jakie kryteria musi przyjąć sąd krajowy dokonujący dla potrzeb konkretnego przypadku oceny tego, czy nagranie dokonane przez osobę trzecią (zwaną dalej „producentem”) w celu nadawania przez nadawcę radiowego czy telewizyjnego było zrealizowane „przy pomocy własnego sprzętu” „w imieniu [i/lub] na odpowiedzialność [nadawczych] organizacji radiowych i telewizyjnych”, aby takie nagranie było objęte wyjątkiem ustanowionym w art. 5 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2001/29/WE?